

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXXV. An, & ex quibus temporibus hominum & Dæmoniorum
Spiritus, qui molestant distinguantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

retica atq; Catholica Spiritus humanos à Dæmonibus non distinguere.

CAP. XXXV.

An, & ex quibus temporibus humani & Dæmonum Spiritus distinguantur, illi, qui rebus viventium quandoq; intersunt.

Ria ferè sunt in tempore, ex quibus, si quæ est, distinctio inter humanos & Diabolicos Spiritus sumi debet: substantia: quantitas: qualitas. substantia temporis die & nocte continetur. quantitas in diurnitate & breuitate cernitur. qualitas in sacris: & profanis diebus.

Omniū harum differentiarum rationem habendam esse, in cognoscendis Spiritibus, inde videtur certum; quod ipsarum rationem etiam Spiritus habeant. de diebus & noctibus aliàs dictū est. Aliquos etiam nō diu esse molestos, docet experientia: alij contra sunt, qui diurnitate molestiarum etiam suos dominos propriis sedibus & domibus pellunt. Præterea, quia tempora apud Christianos vel sacra sunt vel profana; hoc ipso clarum est, his vel istis temporibus Spiritus esse molestos, quo clarum est esse molestos.

Quid autem? substantia, quantitas, & qualitas temporis, distinguūtne humanos Spiritus à Dæmonibus? Nos, quia triplices temporum differentias distinximus, tribus Assertionibus, quantum consequi coniectura licet, quod res esse videtur, concludimus.

Prima esto. *Noctes & dies humanos atq; Dæmoniorum Spiritus non distinguunt.* Non necesse est, illos Spiritus Dæmoniorum dicamus, qui noctibus sunt; molesti: illos hominum, qui interdum. Noctibus sunt molesti Dæmonum, & hominum Spiritus: diebus, & clara luce, sunt molesti Dæmonum & hominum Spiritus.

Quod dicimus clarum est exemplis, omnis generis Spirituum. Nec assertioni contradicit ratio. Quemadmodum non ad locum; ita non ad tempus astricti sunt Spiritus. Vtraq; extra ipsos: vtraque ipsos nō attingunt. Nec luce diei indigent vt videāt, quo vadant: nec caligine noctis iuuantur, quò operationes valeant exercere.

Sunt hæc certa. *Lucis tamen amantiores sunt; & per se appetentiores humani spiritus; si non omnes, certè purgandi: tenebrarum & noctis Dæmoniaci.* Quid mirum? qui malè agunt odium lucem: Domini sententia est Ioan. 3. Et si econtrariò licet argumentari. Cùm malè non agant purgandi Spiritus; non oderint lucem: In luce igitur versabuntur; quemadmodum & versati sunt in balneis illi, quorum meminit B. Gregorius, & nos 1. cap. Est.

144
7. Est aliud pro hac re argumentum, quod Regius Propheta significet eum, *Qui habitat in adiutorio altissimi*, non habere sibi timere etiam à *Demonio meridiano*: quo insinuat *Dæmones* plerosque nobis esse molestos, & quasi lucem solis vereri; quosdam tamen admodum audaces; qui, quam cæteri, lucem non refugiant; & interdum etiam homines adorantur. Ita locum Prophetæ exponunt Thalmudici, R. Salomon, & Chaldæus cum nostris, inquit Gebrardus in Psalmos.

8. Secunda Assertio. *Neq; diurnitas molestiarum, quæ à Spiritibus offertur; neque breuitas; certorum Spirituum certum & indubitatum est argumentum.* Si est, quæso quanta? quorum? Diutissime molesti fuerunt Spiritus *Dæmoniorum*, in fodinis metallicis; quorum primo Capite meminimus. & ad centum & plures annos molesta fuit verula, in arce Tarellorum Parmensium. Quid verò? qui longo tempore molesti esse potuerunt; non poterunt breui? breuiori? breuissimo?

9. Nihilominus, si diuturniores fuerint molestiæ, & hominum aliquot ætates superent; *admodum est verisimile, earum auctores esse Dæmones; rarius defunctorum hominum, maxime damnatorum.* Illius rationem dixerim ex fine colligi, qui ipsis propositus est vnus; vt semper noceant, quibuscunque etiam mortalibus; huius, quod ea lege ad viuos redire permittantur hi damnati; vt iustitiæ diuinæ, sua miseria, dent testimonium: quod non ita commodè præstant, nisi eorum se aspectibus, quibus noti sunt, obijciant; vt idcirco credi possit, non diutius ipsos molestare, quam horum ætas permittat.

10. Tertia Assertio sit. *Nec sacra, nec profana tempora sibi, tanquam propria, usurpare Spiritus Dæmoniorum.* Nam & sacris possunt adesse humani, & profanis Affectant *Dæmones* sacra, vt profanent: affectant eadem humani Spiritus (purgandi) vt facilius viuientium auxiliis inuentur. Quærunt illi profana, tanquam sibi magis conuenientia: eadem satis humanis (purgandis) conuenientia sunt, si subsidium præstent.

11. Non eadem ratio temporum, & locorum est; vt quemadmodum per se sacra loca fugiunt *Dæmones*; ita sacra fugiant tempora. Alia longè est conditio locorum consecratorum; alia temporum. Sunt loca sacra consecratione summorum Pontificum; & Ecclesiæ sacris orationibus, illa *Dæmonibus* interdiciuntur. Sunt tempora sacra; veruntamen nulla consecratione; nullis exorcismis: sola Dei atque hominum voluntate.

Fortè

Fortè tamen, quia non solum res sacras; sed & signa rerum sa-
 crarum Dæmones detestantur; & quicquid demum *sacrum* redo-
 let; sacris temporibus, tanquam non suis: sed profanis, tanquam
 magis conuenientibus, insolentiores & molestiores erunt: & nisi
 aliunde molestandi occasiones habeant, sacris se continebunt, mi-
 nusque molesti erunt. Sed vt hoc cum ratione dicitur: ita cum ra-
 tione potest negari.

Quid porrò ex dictis omnibus? *Ex differentia temporum, vel*
nullum certum iudicium sumi pro Dæmoniorum Spiritibus, vel admodum
infirmum. Hoc tamen examen prætereundum nobis non erat, quod
 per se infirmum est, id cum firmioribus indicijs coniunctum, re-
 bur & vires accipit, magisque persuadet.

CAP. XXXVI.

*An ex conditione illorum Spirituum, qui, præ cæte-
 ris, certos quosdam homines persequuntur, iudi-
 cium de Spiritibus possit accipi, quòd vel
 humani sint, vel Dæmonum.*

Dubium non est quosdam esse Spiritus, qui certis hominibus,
 præ cæteris, sint molestiores. Illa ipsa loca, quæ ratione ho-
 minum, Spiritibus infesta esse diximus, nobis in hac cau-
 sa suffragantur. sed quia de hoc aliàs, hic non plura. An Spiritus
 hi Dæmones tantum sunt? an aliquando Spiritus hominum? An
 semper hominum? nunquam Dæmonum?

Molestiarum, quæ ab his afferuntur: malorum item, quæ in-
 fligunt, hic rationem non habemus. Illa aliis discussa sunt locis; &
 quid ad Spirituum discretionem faciant, demonstratum. Solo-
 rum Spirituum habetur ratio. Quæritur, an qui viuentes certos inse-
 quantur (siue graues multum sint, siue non sint, parum huius in-
 terest) Dæmones sint, vel humani Spiritus.

Et aliquando hominum esse Spiritus, qui has molestias affe-
 runt, videtur esse extra controuersiam. Probant hoc suo exemplo
 Spiritus matris Neronis: Spiritus virginis Byzantinæ Cleonicæ;
 Spiritus imperatoris Galbæ; vt alios quamplurimos omittam,
 quorum i. cap. & aliis, facta est mentio.

Exemplis his facilius creditur; quod ratio, quæ hanc rem im-
 possibilem esse doceat, nulla sit: graues autem sint causas; quæ, vt
 quandoque fiat, egregiè probent.

T

Qua